

1

ฝนยังไม่ซาเม็ดเมื่อรถเก๋งยุโรปคันงามแล่นปราดจากหน้า
ภัตตาคารหรูหรา ริมนอนที่เรียงรายไปด้วยร้านอาหารและ
สถานบันเทิงเรืองรมย์ ผู้ขับซึ่งเป็นชายวัยห้าสิบเศษ ทำทางภูมิฐานอยู่ในเครื่อง
แต่งกายที่มีราคาแสดงถึงฐานะความเป็นอยู่ ไข่มือข้างหนึ่งคลายบมเนกไทเหมือน
จะผ่อนปรนความรู้สึกอีต๋อดั๊ด ทั้งๆที่อุณหภูมิจนในรถถูกปรับไว้ให้เย็นน้ำ

“คุณไม่สบายหรือเปล่าคะชนิด” สตรีวัยไล่เลี่ยกันซึ่งนั่งเคียงคู่อยู่บนเบาะ
หน้าเอ่ยถามด้วยความแปลกใจ

“ผมไม่เป็นอะไรหรอก” เขาตอบหัววนๆ พร้อมกับยื่นมือไปเร่งเสียงเครื่อง
ซีดีให้ดังขึ้นกว่าเดิม

“อาหารคือนี้อร่อยมากนะ” หล่อนเอ่ยชมอย่างจะหาเรื่องคุยมากกว่าจะ
รู้สึกชื่นชมกับรสชาติของอาหารจริงๆ จังๆ “ไวน์ก็ดีดนตรีก็เพราะ”

“ดีใจที่เลิกชอบ”

เขานิ่งไปครู่หนึ่ง ปล่อยให้ท่วงทำนองของเพลงบรรเลงแทรกแซมตัวของ
มันลงในความเงียบ ก่อนถามเหมือนปรารภกับตัวเอง

“นานเท่าไรแล้วนะที่เราไม่ได้ออกมากินข้าว ฟังเพลงแล้วก็เต้นรำกัน
แบบนี้”

“นานที่ได้ยิวแหละ” ฝ่ายหญิงทำแขนกับขอบหน้าต่างรถ ใช้มือรองรับคางตัวเองด้วยท่าที่ครุ่นคิด “...ก็ตั้งแต่เกิดปัญหาเศรษฐกิจนั้นแหละ แปรหรือเก่าเดือนแล้วมั้ง”

“ทุกอย่างมันเกิดขึ้นเหมือนความฝัน” เขาเพ่งสายตาผ่านใบปิดน้ำฝนที่กรีดกระຈกเป็นจังหวะตึก-แตก...ตึก-แตกไปในความมืดเบื้องหน้า “เพียงแต่มันเป็นฝันร้ายที่ไม่มีใครเคยจะเจอมาก่อน และที่แย่งไปกว่านั้นก็คือ เราไม่กล้าที่จะลืมตาขึ้นมาเผชิญหน้ากับความจริง เพราะกลัวว่ามันจะเลวร้ายหนักขึ้นไปกว่าในความฝัน”

“เป็นฝันร้ายที่เหมือนกับโรคระบาดที่แพร่กระจายและลุกลามออกไปทั่วประเทศ”

ภรรยาจำฝังก่อนจะหันมาทางสามี

“แต่อย่างน้อยบริษัทของเรากียังดี ที่พอจะยืนหยัดฝ่าคลื่นลมอยู่ได้ในสถานการณ์เช่นนี้”

“ผมก็ไม่รู้เหมือนกันว่าจะยืนอยู่ได้อีกนานต่อไปเท่าไร” ธนิตถอนใจลึกๆ “...ผมก็พยายามทำทุกวิถีทางที่จะยึดอายุบริษัทให้ยาวนานที่สุด ไม่ว่าจะเป็นการบีบตัวเองให้เลิกลง ลดโบนัสต่างๆ แต่ที่คิดหนักอยู่เวลานี้ก็คือเรื่องการปลดคนงานซึ่งผมไม่อยากจะทำ”

“แต่สิ่งที่คุณทำลงไปมันเป็นเรื่องจำเป็นเพื่อความอยู่รอดส่วนรวม” หล่อนยื่นมือไปแตะข้อมือที่กุมพวงมาลัยอย่างให้กำลังใจ

“...ผู้บริหารบริษัทคนไหนๆ ก็ทำอย่างนี้ทั้งนั้นแหละค่ะ”

“ลูกโทรมาบ้างหรือเปล่า” เขาถามขึ้นลอยๆ

“เปล่าค่ะ-ตั้งจะสอบอาทิตย์หน้า ตอนนั้นก็คงคร่ำเคร่งกับการดูหนังสือส่วนต้งสอบเสร็จแล้ว คิดว่าคงจะไปเที่ยวกับเพื่อนๆ ตามเคย”

“ตั้งเป็นคนมีความรับผิดชอบ มันคงจะดูแลแม่และน้องได้ต่อไป”

“ถึงอย่างไรมันก็ยังเด็ก โทรมาที่ไรก็ตะแหงวๆ เหมือนเมื่อตอนก่อนไปอเมริกาทุกที”

“เด็กในความคิดของเล็กนะซี” สามีไม่สู้จะเห็นด้วย “...เด็กผู้ชายอายุ

ยี่สิบกว่า อยู่เมืองนอกมาตั้งเจ็ดแปดปี ยิ่งไงก็ต้องมีความเป็นผู้ใหญ่พอตัว นอกจากจะอ่อนเวลาที่อยู่ต่อหน้าพ่อแม่เท่านั้น”

“ค่ะ” ภรรยาเอออพอเป็นพิธี “นี่ก็แล้วก็สงสารคุณปรีชานะคะ เห็นกันอยู่หลังๆ แท้ๆ ไม่น่าจะคิดสั้นเลย” หล่อนเปลี่ยนเรื่อง

“คนทำธุรกิจเวลานี้เล่นกับหนี้สินเหมือนกับเล่นรัสเซียรูลีตต์เอาเป็นจ้อ หัวตัวเองแล้วก็เห็นยาวไกล อยู่ที่ว่าใครจะเจอจังหวะที่มีกระสุนอยู่ในลูกไม้ก่อนกัน” เขาพูดด้วยน้ำเสียงที่คาดเดาความรู้สึกไม่ออก

“กำลังคิดว่าศุกรีนี้จะบินไปงานศพคุณปรีชาที่เชียงใหม่ คุณจะไปด้วยไหมคะ”

“คุณไปคนเดียวเถอะ”

เขาหยุดรถสัญญาณไฟจราจรที่สี่แยก

“ผมมีนัดตีกอล์ฟกับนายธนาคารญี่ปุ่น”

“คุณเปิดไฟเลี้ยวผิดอีกแล้ว” หล่อนชวยตาดูหน้าปัด

“จริงซี” อีกฝ่ายรีบกดก้านสัญญาณลง

“วันนี้ดูคุณใจลอยจังเลย เปิดสัญญาณไฟเลี้ยวผิดอยู่เรื่อยตอนจะเข้าไปจอดที่ร้านอาหารก็เกือบเสียท้ายรถชาวบ้านไปที่หนึ่งแล้ว” บ่นพลางถอนใจกลาง “แล้วนี่จะไปบ้านคุณสมชายคนเดียวไหวหรือคะ”

“ผมไม่เป็นอะไรหรอก” เขายืนยัน พลาวยกมือขึ้นลูบใบหน้าคล้ายจะคลายความเคร่งเครียด

“รีบไปรีบกลับนะคะ ถนนลื่นๆอย่าขับรถเร็วนักล่ะ” หล่อนไม่เว่ยกำชับ “แล้วก็อย่าดื่มไวน์มากด้วย”

“คุณไม่ต้องห่วงหรอก” เขาหันมามองหน้าหล่อนนิดหนึ่งก่อนจะเบนสายตากลับไปสู่ถนนเบื้องหน้าและหักพวงมาลัยเลี้ยวรถเมื่อสัญญาณไฟจราจรเปลี่ยนเป็นสีเขียว

เด็กหนุ่มชาวเอเชียที่ไว้ผมย้อมเป็นสีน้ำตาลอ่อนยาวปรกบ่าในเสื้อผ้าอภรณ์ตามสมัยแบบวัยรุ่น ที่ยืนพิงรถกึ่งสปอร์ตของญี่ปุ่นอยู่ในลาน

จอตรถหน้าซูเปอร์มาร์เก็ตขนาดใหญ่ โบกมือเรียกเด็กหนุ่มอ่อนวัยกว่าที่กำลัง
เข็นรถเข็นบรรจุก้าวของต่างๆ มาแต่ไกล

“ทำไมจอตรถเสียไกลเลยล่ะฮะ”

“ราคาถูกพวกไอ้มีดที่มันชอบกันทำ พอเห็นเราทำท่าจะจอตก็แก๊งเปิด
ประตูรถวางทางหรือออกมายื่นเกะกะ” คนพูดพูดพร้อมกับการเปิดประตูรถให้

“ยังงั้นมันน่าจะเจอประเภทบ้าเลือดที่ซบลุยเข้าไปเลย” ผู้อ่อนวัยขบเขี้ยว
และชะงักตัวเข้าไปวางของบนเบาะหลัง

“ขนซื้ออะไรมาเยอะแยะ” ถามขณะที่ช่วยหยิบของจากรถเข็นส่งให้

“ปาร์ตี้ทั้งทีพี่ตั้งจะให้มีแต่ไปเตโต้ซิปหรือฮะ” น้องชายถามยิ้มๆ

“โดยเฉพาะเป็นปาร์ตี้เลี้ยงส่งลูกหว่าด้วยใช่ไหม” ผู้พี่ตักคอ

“ผมจะเอารถเข็นไปเก็บ” น้องชายรีบเปลี่ยนเรื่องเมื่อเห็นว่าจะตกเป็นฝ่าย
เสียเปรียบ

“ดีแล้ว” พี่ชายพยักหน้าอย่างรู้ทัน “นายนี่พอถูกจับได้ไล่ทันก็บุโลบุก
ไม่เปลี่ยนแปลงตั้งแต่เลิกจนโตเลยนะตัง”

“ก็...”

ผู้เยาว์ตั้งท่าจะโต้แย้งแต่แล้วก็เพียงแคยกไหล่และเข็นรถห่างไป โดยมี
สายตาของผู้เป็นพี่มองตามด้วยความรักและเอ็นดู

“ตกลงลูกหว่าเขาจะกลับไปเรียนอะไรต่อที่เมืองไทย”

ตั้งถามเมื่อนำรถออกจากซูเปอร์มาร์เก็ตสู่ถนนใหญ่

“ก็คงจะเป็นวิทยาลัยเอกชน” น้องชายตอบด้วยท่าทางที่ไม่ทุกรู้ร้อนไป
กับเรื่องราวของผู้ที่ถูกเอ่ยถึงเท่าไรหรอก

“พ่อแม่ลูกหว่าเขาทำงานทำการอะไรนะ” พี่ชายถามต่อ

“ก็ประเภทเศรษฐีใหม่ - ขายที่ขายทางได้พอมีเงินมีทองก็เอาไปเล่นหุ้น
เจอพิษหุ้นตกครูดมหากาฬเข้าหล่อนก็เรียกลูกสาวกลับแทบไม่ทัน”

“นายอย่าทำเป็นว่าเขาดี” ตั้งสายหน้า “เมื่อก่อนเห็นเกะก้านแจ่งกับติด
ด้วยกาวตราข้าง เห็นนายที่ไหนก็ต้องเห็นนายลูกหว่าที่นั่น”

“เมื่อก่อนนะมันเมื่อก่อน เดี่ยวนี้มันก็เดี๋ยวนี้ - พี่ตั้งก็รู้ว่าผมไม่ชอบพูดอะไรกับใครมาก ยิ่งไอ้เรื่องต้องคอยปลอบโยนด้วยแล้วยิ่งทำไม่ได้นาน แล้วลูกหัวว่าตอนนี้พูดไปก็ร้องไห้ไป พิลิปราฟั้นยังกับจะเป็นจะตาย” ตังถอนใจแรงๆ “คนเราพบกันควรจะมีความสุขสบายใจมาให้กัน เล่นแต่บทโศกแบบนี้ผมไม่เอาด้วยหรือครับ”

“ระวังเขาจะหาว่าพอเขาตกยากนายก็ตีตัวออกห่าง”

พี่ชายเตือนสติ

“จะพูดยังไงก็พูดไปเถอะผมไม่สนหรือ” ตังเอนศิระชะลงกับพนักรองศิระชะเป็นที่ไม่สนอกสนใจจริงๆ “ที่เราเลี้ยงส่งให้วันนี้ก็คืนกหนาแล้วละครับ” ผู้เป็นพี่ชายสันศิระชะและเร่งรถแรงขึ้นโดยไม่ได้พูดอะไรต่อ

ธนิตเสียบหัวรถแกงเข้าไปในที่จอดรถที่ตีช่องไว้พอดีคันบนลานจอดชั้นบน แล้วเดินลงจากรถไปตามบันไดยังชั้นล่างอย่างคุ้นเคยสถานที่

“สวัสดิ์ครับ” พนักงานที่เปิดประตูให้ยกมือไหว้อย่างนอบน้อม

“เสียมงานใครหรือครับ”

“ไม่หรือ” ธนิตผืนยิ้ม “อยากจะเปิดห้องพักสักคืน”

“เชิญที่รีเซปชันเลยครับ”

พนักงานมองดูกระเป๋าเอกสารในมือของผู้เป็นแขก

“เสียมกระเป๋าเสื้อผ้าอยู่ที่รถหรือเปล่าครับ ผมจะไปยกมาให้”

“มีมาใบเดียวเท่านี้”

เขาหยิบกระเป๋าที่ถืออยู่ ก่อนจะหยิบพวงกุญแจจากกระเป๋าทางกงออกมาถือไว้ในมือและเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงเรียบ

“น้องชายออกเวรตอนไหน”

“สองยามครับ”

“ดีแล้ว งั้นวานอะไรหน่อยได้ไหม”

“ได้ครับ เสียมจะใช้อะไรผมสั่งมาได้ทุกเรื่องเลยครับ”

พนักงานหนุ่มรีบคำขมีขมัน

“ไม่มีอะไรมาก นอกจากช่วยขับรถไปจอดที่บริษัท พรุ่งนี้เราจะใช้รถกัน แต่เช้า - รู้จักที่ใช้ไหม”

ธนิศบอกระหว่างที่ส่งกุญแจให้

“รู้จักครับ ผมอยู่แถวรัชดาฯ เหมือนกัน ย่านนั้นถ้าใครไม่รู้จำสำนักงาน บริษัทบุญรัตน์การช่างก็แย่แล้วละครับ ตึกออกใหญ่โตมโหฬาร”

“เธอจอดรถแล้วเอากุญแจฝากยามไว้ แล้วนี่ค่ารถแท็กซี่จากบริษัทกลับบ้าน”

“โอโฮโฮ” พนักงานหนุ่มอุทานอย่างคาดไม่ถึง เมื่อยื่นมือออกไปรับธนบัตร ใบละพันบาทสามสี่ใบจากเจ้าของรถและรีบยกมือไหว้ปลุกๆ

“เสียไม่ต้องห่วงเลยครับ รับรองผมจะจัดการให้เรียบร้อยทุกอย่างตามที่เสียสิ่ง”

ธนิศพยักหน้าและเดินตรงไปยังเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ของโรงแรมแห่งนั้น และทอดทิ้งการสนทนาเมื่อครู่ไว้เบื้องหลังราวกับจะหลงลืมเรื่องราวดังกล่าวอย่างสิ้นเชิง

เด็กสาวในชุดเสื้อเอวลอยและกางเกงผ้ารัดรูปแต่ปลายขาทรงกระดิ่งเหมือนวัยรุ่นในยุคทศวรรษ 1960 ซึ่งยื่นมองออกไปนอกหน้าต่างอพาร์ต-เมนต์ด้วยสายตาที่เลื่อนลอย หันกลับมาเมื่อเจ้าของห้องพักเดินมาหยุดยืนอยู่ข้างๆ

“กำลังคิดอะไรอยู่ หรือว่างงานไม่สนุก”

“เปล่าหรอกค่ะพี่ตั้ง” เด็กสาวยิ้มให้เขา “...ลูกหว่าเพียงแต่คิดว่าอีกไม่กี่วันก็จะไม่ได้เห็นที่นี่อีกแล้ว สำหรับเรื่องงานสนุกมากค่ะ ลูกหว่าขอบคุณพี่ตั้งที่กรุณาจัดงานเลี้ยงส่งให้”

“เรื่องนี้ไม่ใช่ความคิดของพี่หรอก ต้องโน่น คนโน้นต่างหาก” ตั้งบู้ยไ้ไปทางน้องชายที่กำลังคุยอยู่กับเพื่อนสาวกลุ่มหนึ่ง

“ตังเขายังมีเวลาจะมาคิดเรื่องนี้่อีกหรือคะ” หล่อนพูดอย่างอดน้อยใจไม่ได้

“มีซี” เด็กหนุ่มยืนยัน “การจัดงานทั้งหมดในวันนี้ก็มีมือเขาคคนเดียว
เสียชีวิตที่ต้องจัดกันตอนเที่ยง แทนที่จะเป็นตอนเย็นหรือกลางคืนเพราะต่งกับ
เพื่อนๆ วางโปรแกรมไปนิวยอร์กกันเอาไว้ล่วงหน้า”

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ แค่นี้ก็ตีถมไปแล้ว” เด็กสาวไม่วายชายตาดูเพื่อน
หนุ่มอีกครั้ง

“พันซ์หมดแก้วแล้ว” ตั่งมองดูแก้วเปล่าในมือหล่อน “...พี่จะเอามาให้
ใหม่ล่ะ”

“ขอบคุณพี่ตั่งมากค่ะ”

“ไม่เป็นไรหรอก”

เด็กหนุ่มยิ้มอ่อนโยน

“จะปล่อยให้แขกเกียรติยศยืนมือเปล่าอยู่ได้ยังไง”

ชนิตเลื่อนบานประตูกระจกและก้าวออกไปยังระเบียงห้องพัก
ลมเย็นพรุ้งพรมมาปะทะเรือนร่างและใบหน้าจนเยือกเข้าไปถึงจิตใจ หนุ่มใหญ่
ยืนหนึ่งไปครู่หนึ่ง ก่อนรวบรวมกำลังใจเดินไปหยุดอยู่ประชิดขอบลูกกรงกระเบื้อง
เคลือบและฟ่งสายตาออกไปในความมืดอย่างไร้จุดหมาย สีหน้าเคร่งเครียดขึ้น
ขณะนึกถึงคำพูดของตัวเองกับภรรยาเมื่อตอนหัวค่ำ

“คนทำธุรกิจเวลานี้เล่นกับหนี้สินเหมือนเล่นรัสเซียรูลีตต์ที่เอาเป็นจ่อหัว
ตัวเองแล้วก็เหนียวไก อยู่ที่ว่าใครจะเจอจังหวะที่มีลูกกระสุนอยู่ในลูกไม่ก่อนกัน”

เขาเหลียวกลับไปมองห้องพักอีกครั้ง ลมแรงพัดชายผ้ามานประตูป
ลิวไหวๆ เสียงรายงานสถานการณ์เศรษฐกิจประเทศไทยจากรายการข่าว
ต่างประเทศดังแว่วมาเป็นช่วงๆ

“ตั่งมันคงจะดูแลแม่และน้องได้”

ชนิตบอกย้ำกับตัวเองขณะปีนขึ้นไปยืนอยู่บนขอบราวลูกกรง

“พี่ตั่งเป็นอะไรหรือเปล่าครับ”

น้องชายปราดเข้ามาพุงร่าพี่ชายที่คุกเข่าอยู่กับพื้น

“อยู่ๆ ก็เกิดหน้ามืดขึ้นมาเฉยๆ” เด็กหนุ่มบอกเบาๆ
“คงเป็นเพราะที่ตั้งอดนอนดูหนังสื่อมาหลายคืนติดกันมั้ง”
น้องชายตั้งข้อสันนิษฐาน
“นั่นสิ”

เขาเอออและยื่นมือออกไปจะเก็บเศษแก้วที่ตกอยู่บนพื้น แต่แล้วก็ต้อง
รีบชักมือกลับ เมื่อเจอกับความคมกริบจนเลือดไหลโครก

“ใครช่วยไปเอาอาฟเตอร์เชพในห้องน้ำกับทิชชูมาที”
ตั้งร้องบอกเท่าที่นึกขึ้นมาได้และกุมมือพี่ชายไว้แน่น
“เอาผ้าเช็ดหน้าลูกหว่าก่อนก็ได้”

แขกเกียรตียศย่อตัวลงนั่งข้างเจ้าภาพทั้งสองและใช้ผ้าเช็ดหน้ากดปากแผล
บนฝ่ามือคนเจ็บไว้แน่นจนผ้าชุ่มไปด้วยเลือด

“เรียกรถแอมบิวแลนซ์ติ่มมัย” เพื่อนคนหนึ่งถามเสียงลั่น

“เอ็งขับรถพาข้ากับที่ตั้งไปโรงพยาบาลดีกว่า” ตั้งเงยหน้าขึ้นลั่น

“ไม่เป็นไรหรอก” ตั้งปฏิเสธและมองดูเพื่อนๆ ของน้องชายช่วยกันกวาด
เศษแก้ว “นิดหน่อยเท่านั้น”

“เฮ้ย ใครช่วยรับโทรศัพท์ที” ตั้งร้องบอกเมื่อโทรศัพท์ส่งเสียงดังลั่น

“แม่เอ็งวะ” คนที่เล่นไปรับโทรศัพท์ตะโกนบอก

“บอกให้แม่รอเดี๋ยวนะ” ตั้งละล้าละล่ง “หรือประเดี๋ยวนะจะโทรกลับไปก็ได้”

“ไอ้ตั้ง” คนที่รับคำสั่งเรียกเพื่อน “ข้าว่าเอ็งมาพูดกับแม่เอ็งก่อนดีกว่า”

“แม่ข้าว่ายังไง” เด็กหนุ่มถามอย่างหงุดหงิด

“แกไม่พูดอะไรเลย”

คนรับสายชูหูโทรศัพท์ในมือขึ้น

“...แม่เอ็งเอาแต่ร้องไห้ลูกเดียว”

2

เครื่องบินลำใหญ่ของสายการบินพาณิชย์ทะยานจากรันเวย์ขึ้นสู่ท้องฟ้า และเพิ่มระดับความสูงขึ้นเรื่อยๆ จนล่องลอยอยู่กลางทะเลเมฆที่กว้างไกล - เด็กหนุ่มซึ่งนั่งอยู่ริมหน้าต่างทอดสายตาดูผ่านช่องกระจกออกไปเบื้องนอกอย่างเหม่อลอย และอดที่จะคิดถึงเมื่อเขาเดินทางจากบ้านเกิดเมืองนอนมาเล่าเรียนที่สหรัฐฯ ครั้งแรกไม่ได้ ตอนนั้นเขายังเป็นเด็กชายตัวเล็กๆ ที่ทั้งตื่นเต้นและวิตกกังวลไปร้อยแปดกับการใช้ชีวิตเพียงลำพังในดินแดนที่ห่างไกล และสิ่งที่เรียกร้องความสนใจเขาได้มากที่สุดก็คือตอนที่เครื่องบินแล่นเข้าไปในหมู่เมฆที่มองไม่เห็นท้องฟ้าหรือสิ่งซึ่งจะแสดงหนทางเลย เป็นครั้งแรกในชีวิตที่เขารู้สึกว่าเขาช่างงมงายเหลือเกิน ทั้งเจ้าเยื่อบางๆ ที่ปลิดปลิวล่องลอยเหมือนบุปผาฝ้าย หรือที่รวมตัวเป็นกลุ่มก้อนเหมือนพองน้ำก้อนโตๆ และที่ยังติดตามมาจนทุกวันนี้ก็เมื่อยามที่แดดยอแสงทะลุผ่านม่านเมฆบังเกิดสีสันวิจิตรพิสดารและเลื่อมพรายพราวแพรวสะท้อนลงในหลุบเหลี่ยมแลสลับซับซ้อนเกินกว่าจะบรรยายได้ถูกต้อง

“ตามตำนานว่าเมฆคือฝูงแกะของเทพเจ้าซูล” แม่เริ่มเล่าด้วยน้ำเสียงที่เรียกร้องความสนใจอยู่ในที่

“นั่นเทพเจ้าซูลก็คงต้องรวยมากสิยะเพราะมีแกะเต็มท้องฟ้าเลย” เขา

ซึกทิ่ง

“ก็คงอย่างนั้นแหละ” แม่พยักหน้าเมื่อเขาเริ่มเออออด้วย

“ถ้าเป็นอย่างนั้นจริง ไอ้เด็กที่เลี้ยงแกะให้ซุกก็คงจะเหนื่อยจนลั่นห้อยเลย” พ่อซัดตามนิสัย “...มีน้ำละมันถึงต้องวางแผนทำให้ชาวบ้านไม่เชื่อถือจะได้ปล่อยให้หมาป่ามาจับแกะกินจนหมดฝูง ไม่ต้องมานั่งลำบากลำบากนเลี้ยงแกะอีกต่อไป”

“คุณก็ชอบซึกไปให้เรือเสี่ยอยู่เรื่อย”

แม่ถอนใจเมื่อถูกซัดคอและเลยพาลเลิกเล่าเรื่องลงตื้อๆ

“พี่ตั้งครีบ”

น้องชายที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ตรงกลางเรียกอย่างเกรงใจ

“หือ” เด็กหนุ่มละลายตาจากหม่อมหมอกกลับมาหื่อน้อง

“ผมไม่อยากกลับบ้านเลย” สายตาผู้พูดฉายแววเจ็บปวดรวดร้าว

“ฉันเข้าใจ” พี่ชายพยักหน้าซำๆ “เรื่องบางเรื่องมันเป็นความเจ็บปวดจนเราไม่ต้องการที่จะให้มันเกิดขึ้นกับเรา...แต่เมื่อมันเกิดขึ้นแล้ว เราก็ไม่มีทางที่จะหลบหนีมันไปไหน นอกจากเผชิญหน้ากับมันและต่อสู้กับความเจ็บปวดนั้น”

“ผมยังนึกถึงตอนที่พ่อกับแม่มาเยี่ยมเรคราวที่แล้ว”

ตั้งพืมพากับตัวเอง

“พ่อซึบรไปไกลบนไฮเวย์ที่สองข้างทางไม่มีบ้านเรือนหรือผู้คนเลย มันเหมือนกับมีเพียงเราสี่คนอยู่ในโลก เราพูดกันจนถึงเรื่อง ถ้าเกิดมียานอวกาศบุกโลกแบบหนัง ‘ไอตี-4’ เราก้อาจจะกลายเป็นคนที่มั่งคั่งที่สุดในโลก เพราะพ่อคงสามารถเกลี้ยกล่อมให้มนุษย์ต่างดาวพวกนั้นจ้างบริษัทเราก่อสร้างอาคารบ้านเรือนต่างๆที่ถูกพวกมันทำลายจนพังพินาศหมดสิ้นได้ เราพูดกันถึงเรื่องต้นตะบองเพชร เรื่องงูหางกระดิ่ง เรื่องบ๊อบคอคแตกร้อยแปดพันเก้า แต่ไม่เคยที่จะพูดถึงเรื่องความตายเลย และไม่มีใครสักคนที่จะสงสัยว่า นั่นเป็นครั้งสุดท้ายที่เราสี่คนพ่อ-แม่-ลูกจะอยู่ร่วมกัน”

ทายาทคนเล็กของตระกูลบุญญรัตน์สะอื้นแรงๆ และจ้องมองผู้ร่วมอุทร “ทำไมครีบพี่ตั้ง ทำไมเรื่องแบบนี้มันถึงต้องเกิดขึ้นกับเราด้วย”

“ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน” พี่ชายสิ้นศรัทธา “แต่ก็อย่างที่ฉันบอกนายเมื่อกี้เมื่อมันเกิดแล้ว เราก็คงเผชิญหน้าและต่อสู้กับมันให้ถึงที่สุด”

“เราจะได้กลับมาเรียนต่อมัธยม” น้องชายถามด้วยเสียงแผ่วลง
ตั้งนั่งไป ดวงตาคู่นั้นหม่นหมองลงไปกว่าเดิม ก่อนย้อนถามด้วยเสียงแผ่วเครือ “แล้วถ้าไม่ได้กลับมาละ นายจะว่ายังไง”

ตั้งนั่งนั้นไปครู่ใหญ่ก่อนจะผงกศีรษะอย่างไม่มีทางเลี่ยงและเอนหลังกับพนักเก้าอี้พลงหลังตาลงโดยไม่พูดอะไรทั้งสิ้น

สตรีวัยกลางคนรูปร่างอ้วนใหญ่ ผิวคล้ำ ในชุดเสื้อกระโปรงติดกันตัวยาวหลวมๆ แบบอยู่กับบ้านตัดเย็บด้วยผ้าฝ้ายพิมพ์ลายอย่างผ้าปาเต๊ะบนพื้นสีแดงจัด เฟ่งมองดูลูกสาววัยรุ่นที่สวมเสื้อแขนสั้นแวลอยเปิดหน้าท้องและกางเกงสามส่วนแนบเนื้อด้วยความรู้สึกชัตตา

“นั่นจะออกไปไหนอีกล่ะ ตั้งแต่กลับมาวันนี้ไม่ได้อยู่ติดบ้านเลยนะ”

“หนูซึ่งจะตายไป” เด็กสาวหยุดยืนอย่างตั้งท่าจะทะเลาะ “ใจคอแม่จะเก็บหนูไว้เป็นนางห้องไม่ให้เห็นเดือนเห็นตะวันเลยหรือไงนี้ ถ้ารู้ว่าจะต้องถูกคุมทุกฝีก้าวอย่างนี้ จ้างก็ไม่กลับมาให้โง่หรืออก อยู่ ‘สเตรต’ สบายใจกว่าเป็นกองจะไปเที่ยวไปดินที่ไหน จะกลับก็ทุ่มก็ยามก็ได้ ไม่มีคนคอยนั่งเป็นยามเช็กเวลาเข้า-ออกให้หน้าเมื่อนำรำคาญ”

“หล่อน่ะเป็นสาวเป็นนางนะยะ” มารดาแหวโล่ “จะไปไหนมาไหนก็ต้องดูให้พอสมควร ไม่ใช่ช้อออกจากบ้านทุกวัน หรือหายไปทั้งคืนให้ชาวบ้านซุบซิบกันเล่น เรื่องแต่งเนื้อแต่งตัวอีกอย่างทำไมถึงได้ช้อบปลิ้นนั่นปลิ้นนี่นั่น ไม่รู้จักอายบ้างหรือไงที่ปล่อยให้ผู้ชายใช้สายตาแหะโลม”

“หนูไม่สนชาวบ้านหรือ” หล่อนขึ้นเสียงให้บ้าง “วันๆ ไม่มีอะไรทำก็สู่มหัวนินทาคนอื่น ส่วนไอ้เรื่องร่างกายของหนูใครมันจะจ้องจะมองก็ไม่ได้สิกรหรืออะไร สมัยนี้ใครๆ เขาก็แต่งแบบนี้กันทั้งนั้น ใจคอแม่จะให้หนูเป็นยายเพ็งหรือไง”

“เสียงคำไม่ตกปาก” ผู้เป็นแม่เสียงเซียว “นี่ถ้ารู้ว่าโตขึ้นมาแล้วจะเป็น

แบบนี้ ฉันเอาชี้อั้วดปากตั้งแต่แรกเกิดแล้ว”

“ก็ดี” เด็กสาวไม่มีที่ท่าว่าจะผ่อนปรนลง “หนูจะได้ไม่ต้องมาทนพั้งแม่
ป่น หรือไม้อย่างนั้นก็คงถูกตำรวจจับฐานฆ่าลูกติดตระวางไปแล้ว”

“แล้วนี่แกจะออกไปไหน” มารดาถามอย่างคร้านจะต่อปากต่อคำด้วย

“ไปหาไอ้หว่า” หล่อนตอบอย่างเสียไม่ได้ “มันชวนไปรับแฟนมันที่
สนามบิน”

“คนไหนที่ชื่อหว่า...”

“แม่ไม่รู้จักหรือก”

บุตรสาวตัดบท

“เคยเรียนภาษาอังกฤษที่เอยูเอด้วยกันก่อนไปนอก มาเจอกันอีกที่บน
เครื่องตอนกลับคราวนี้”

“เออ” มารดาพยักหน้ารับรู้ “แล้วอย่ากลับบ้านให้มันตึกตื่นนักละ”

“จ้า” เด็กสาวลากเสียง “ไว้หนูกลับเข้าเลยก็แล้วกัน”

“ซุสเป็นเทพเจ้าจอมเจ้าชู้” เสียงของแม่เหมือนจะดังอยู่ใกล้ๆ
เมื่อเด็กหนุ่มมองออกไปยังหมู่เมฆเมืองนอก “ครั้งหนึ่งได้สาวสวยคนหนึ่งมาเป็น
เมียหย้อย แต่ก็กลัวเมียหลวงรู้ เลยให้เทวดาองค์หนึ่งพาไปซ่อนตัวไว้ในฝูงแกะของ
พระองค์”

“ซ่อนไว้ในเมฆนะหรือฮะ” เขาถามอย่างไม่แน่ใจ

“จ๊ะ” มารดารับคำแต่ไม่วายชายตาดูพ้องซึ่งนั่งอ่านหนังสือพิมพ์อยู่ข้างๆ
อย่างเกรงว่าจะถูกชัตคตอีก

“แล้วยังไงอีกฮะ” เขาถามต่อด้วยความสนใจ

“ไว้วันหลังแม่จะเล่าให้ฟังต่อ” แม่บอกเมื่อไฟตามทางเดินในเครื่องถูกดับ
ลง “...ตอนนี่ตั้งนอนก่อนเถอะ”

แก้อั้วถูกปรับให้เอนลง และผ้าห่มคลี่คลุมร่างด้วยฝีมือของแม่

“ตั้งต้องดูแลตัวเองและตั้งใจเรียนหนังสือให้จบไวๆนะลูก จะได้กลับมา
ช่วยคุณพ่อ”

“ฮะ” เขารับคำและลืมนตาแปมมองดูแม่

“ไว้ตั้งโตอีกหน่อยแม่จะส่งไปอยู่ด้วย จะได้เป็นเพื่อนกัน”

“ฮะ” เขาพยักหน้าและหลับตาลงเมื่อแม่เอนตัวกลับไปเก้าอี้ที่นั่ง

เด็กสาวที่ทำหน้าที่ขับรถอัมเพลงสมัยใหม่ตามซีดีในรถพลาจ
ปรายตาดูเพื่อนสาวที่นั่งเงียบๆ มาตั้งแต่ต้น

“นี่จะนั่งสมาธิหรือไงวะ” หล่อนถามด้วยน้ำเสียงกึ่งหมั่นไส้

“เปล่า”

“เปล่าก็หัดพูดอะไรซะบ้างสิเว้ย ฉันไม่ใช่เท็กซัสนะแก”

หล่อนลั้งเล็ง

“...ว่าแต่พี่น้องสองหนุ่มที่จะไปรับวันนี้ คนพี่หรือคนน้องที่เป็นแฟน
แเกาะ ถ้ายังไงเหลือไว้ให้ฉันสักคนนะเว้ย อย่าเล่นรวบหัวรวบหางกินกลางตลอด
ตัวซะคนเดียว”

“บ้า” เพื่อนสาวหน้าเข้มขึ้น “ไม่มีใครเขาคิดบ้าๆอย่างหล่อนหรอก”

“ฉันได้ยินมาว่าสองพี่น้องนี่หล่อน่าดู” หล่อนแกล้งแลบลิ้นเลียริมฝีปาก

“ถ้าแกไม่เอาฉันเหมาะคนเดียวก็ได้”

“เมื่อไหร่หล่อนจะเลิกบ๊องเสียดินะยายนกรกระเด็น” เพื่อนสาวเริ่มจะ
หงุดหงิด

“ฉันซื้อเต็นท์เฉย ๆ จะแม่ลูกหัว หรือจะเรียกแบบที่เพื่อน ๆ ที่สเตรตเรียกว่า
เต็นท์ลมก็ได้”

เต็นท์เงียบเสียงไปครู่หนึ่งเมื่อเห็นลูกหัวไม่อยู่ในอารมณ์จะพูดเล่น

“ตกลงแกจะไม่กลับไปเรียนต่อจริงๆหรือ” เด็กสาวเปลี่ยนน้ำเสียงเป็น
จริงจังขึ้น

“ฮือ” ลูกหัวรับคำในคอและถอนใจลึกๆ “สถานการณ์ทางบ้านรุนแรง
กว่าที่คิดมาก เงินไปติดอยู่ที่ทรัสต์ร่วมร้อยล้าน หน้าซำหุ้หนักตจนไม่มีทางที่จะ
ฟื้นง่าย ๆ หล่อนคิดดูก็แล้วกันขนาดบางตัวพาร์ร้อยบาท แม่ฉันซ้อซ้อเอาไว้
ตอนที่มันลงมาสิบกว่าบาท นึกว่ายังไงก็ไม่มีวันร่วงมากไปกว่านี้ ที่ไหนได้มัน

หล่นลงมาเหลือบาทกว่าๆเอง - ทั้งหุ่นตัวเก่าตัวใหม่รวมกันแล้วก็รวมๆสี่สิบล้าน
หมื่นเงินไม่ออกเลย”

“นี่ถือว่าเป็นคราวเคราะห์ก็แล้วกัน” เต็นปลอบโยน “ฉันเองดีที่แม่แก่เล่น
หุ่นไม่เป็น ได้แต่เก็บค่าเช่าแผงที่ตลาดกับออกเงินให้แม่ค้ากู้เลยรอดตัวไป แต่
ยังงั้นก็เห็นแก่บ่นวาระระยะนี้โดนลูกหนี้เบี้ยวอยู่บ่อยๆ”

“ฉันว่าถึงอย่างไรเราก็คงดีกว่าพี่ตั้งกับตั้ง” ลูกหัวว่ามีสีหน้าเศร้าซึม

“ที่ว่าพ่อโดดตึกตายนะหรือ” คนที่ทำหน้าที่ขับรถตามด้วยเสียงแฉวง
เพื่อนสาวพยักหน้าช้า ๆ และทอดสายตาดูผ่านกระจกหน้ารถออกไปเบื้อง
หน้าอย่างไม่อยากที่จะพูดเรื่องนี้อีก

รถเก๋งยุโรปคันงามจอดสงบนิ่งอยู่กลางถนนที่การจราจรติดขัด
พื้นผิวถนนแน่นขนัดไปด้วยยวดยานนานาชนิดจนดูราวกับจะไม่มีทางหลุดพ้นไป
จากที่นั่นได้

“นี่มันเกิดอะไรขึ้นนายชด” สตรีท่าทางภูมิฐานในชุดดำซึ่งนั่งเพียงลำพัง
บนเบาะหลังเอ่ยถามด้วยท่าทางกระสับกระส่าย “ก็ไหนว่าตอนนี้รถราน้อยลง
แล้วไง”

“วิทยุบอกว่ามีอุบัติเหตุที่สี่แยกข้างหน้าครับคุณนาย” คนขับรถวัยชรา
เงยหน้าขึ้นมองเจ้าของคำถามทางกระจกมองหลัง “เห็นว่าคานคอนกรีตที่กำลัง
สร้างทางด่วนตกลงมาขวางถนน”

“แล้ววิทยุของนายชดบอกหรือเปล่าว่าเมื่อไหร่ถึงจะแก้ปัญหาได้”

“ผมไม่ได้ฟังต่อครับ” คนขับรถระมัดระวังคำพูดของตัวเองไม่ให้ฟังดู
เป็นการประชดประชันเจ้านาย “พอดีคุณนายให้เปิดเพลงแทน”

“ก็เอาแต่พูดกันอยู่นั้นแหละ แคร์ตติคก็นำรำคาญพออยู่แล้ว” หล่อน
พูดอย่างไม่สออารมณ์

“แล้วอย่างนี้จะไปรับคุณตั้งคุณตั้งทันมั๊ย”

“ผมไม่แน่ใจเหมือนกันครับ” คนขับรถแบ่งรับแบ่งสู้

“แล้วทำไมไม่เปิดเพลงแล้วเปิดฟังไ้รายการวิทยุนั่นต่อไปละ” หล่อนตอบ

ตัวเองไม่ได้เหมือนกันว่าทำไมถึงได้กลายเป็นคนที่ขาดความอดกลั้นและฉุนเฉียวง่ายเช่นนี้ “แล้วก็ไม่ต้องเปิดใจให้ดังนะ ฉันไม่ได้อยากจะฟังด้วยหรอก”

คนขับรถรับคำสั่งและทำตามคำสั่ง ก่อนเงยหน้าขึ้นรายงาน “เห็นที่ว่าจะอีกนานครับ เพราะรถติดแยกชนแยกจนเป็นวงกลม รถแคร์ที่จะเข้ามายกคานเข้ามาไม่ได้”

“เธอโทรไปถามที่คิวว่าไม่มีทางทำอะไรให้ดีขึ้นกว่านั้นหรือจะปล่อยให้ติดอยู่แบบนี้ไปจนตายคารถเป็นแถวๆ” หล่อนเอะอะอย่างเหลืออด

“ครับ” ชายชรารีบหยิบโทรศัพท์ติดรถขึ้นมาและหมุนหมายเลขของรายการ ขณะที่ผู้ออกคำสั่งกระแทกหลังกับพนักเบาะอย่างอารมณ์เสีย ช่วงจังหวะหนึ่งที่หล่อนซายตาไปทางเบาะด้านข้างซึ่งว่างเปล่า พลางนึกถึงว่าเมื่อไม่กี่วันมานี้ยังมีสามนิ้วเคียงข้างในเวลาที่เป็นงานไปการ แต่วันนี้มีเพียงหล่อนหนึ่งอยู่เพียงเดียวตาย - ลิ่นทั้งเพื่อนลิ่นทั้งคู่คิด และหมดลิ่นทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิต

3

“แม่นะฮะ นี่ตั้งเอง”

“ตั้งหรือลูก” น้ำเสียงผู้เป็นแม่แสดงความดีใจ

“แล้วนั่นโทรมาจากที่ไหนนะ”

“รถเพื่อน” เด็กหนุ่มที่นั่งอยู่บนเบาะหน้าปรายตาไปทางเจ้าของรถ ซึ่งขับซีพาทะแรงแรงสูงอย่างแคล่วคล่อง “เมื่อกี้ตั้งโทรไปที่บ้านเลยรู้ว่าแม่ยังติดอยู่บนถนน”

“ก็ไอ้คนบ้าบอ” มารดาอารมณ์เสียขึ้นมาทันที “จำเพาะจะต้องตกลงมาขวางถนนตอนนี่ด้วย”

“ไม่เป็นไรฮะแม่” เขาปลอบโยนอย่างเห็นใจผู้ให้กำเนิด “ถ้าแม่หาทางออกมาได้แล้วก็กลับบ้านเลยนะฮะ ตั้งกับตั้งจะไปรออยู่ที่นั่น”

“ดูซิแทนที่แม่จะไปรับ กลับกลายเป็นตั้งกับตั้งเป็นฝ่ายรอรับแม่”

“ไม่แตกต่างกันหรอกฮะว่าใครจะรับใคร” ตั้งหัวเราะเบาๆ “ยังไงเดี๋ยวกี้ได้เจอกันอยู่ดี”

“แม่ยังติดอยู่ที่นั่นหรือครับ” น้องชายถามมาจากเบาะหลังที่นั่งเคียงคู่อยู่กับเพื่อนสาว

“ฟังเสียงดูแล้วคงจะเป็นอย่างนั้น” พี่ชายพูดและปิดเครื่องโทรศัพท์มือถือ

ถือก่อนคืนให้เจ้าของ

“ขอบคุณครับ”

“ไม่เป็นไรลืมเสียเถิด” เด็กสาวคลายมือข้างหนึ่งจากพวงมาลัยมารับ
โทรศัพท์

“ขอบคุณจริงๆ นะ เพราะถ้าไม่ได้เจอกับลูกหว่า ป่านนี้ผมกับพี่ตั้งอาจ
จะยังเค้างอยู่ที่สนามบินก็ได้” ต้งยื่นหน้ามาพูด

“งั้นเปลี่ยนคำขอบคุณเป็นอย่างอื่นได้ไหม”

เต็นหรือ “เตีลมา” เงยหน้าขึ้นมองผ่านกระจกมองหลัง

“อะไรดีล่ะ” ต้งถาม ดวงตาที่เศร้าซึมเริ่มระริกระรินขึ้นเลื่อนราง “ข่าวสาร
ตุงๆ หรือว่าปลากะปองตรากระปุกกระปุย”

“บ้านเดี๋ยวไม่ได้โดนน้ำท่วมนะเคอะ” เด็กสาวตัดเสียง

“เต็นอยากได้อะไรล่ะ” ผู้ที่ถามอย่างเป็นเรื่องเป็นราว

“ผับสักคืนเป็นไง” เต็นหันมาทางต้งแต่ไม่วายขม้ายไปทางต้ง

“ไม่เอาหน้าเต็น” เพื่อนสาวซึ่งนั่งเงียบๆมานานขัดขึ้น “พี่ตั้งกับต้งมีเรื่อง
ที่ต้องทำอีกมาก”

“จริงของหล่อน” ลูกสาวเจ้าของตลาดพยักหน้าอย่างนึกขึ้นได้ “งั้นให้
ติดไว้ก่อนก็ได้แบบไม่มีดอกเบี๋ย”

“ผมใช้หนี้เต็นแน่” ต้งรับปากหนักแน่น ขณะที่นั่งชายเอนหลังลงพิง
เบาะและมีเพียงรอยยิ้มอย่างนึกสนุกบนใบหน้า

คฤหาสน์หลังใหญ่หรูหราที่ปลูกสร้างอย่างวิจิตรพิสดารใน
รูปแบบผสมผสานของอาคารทรงโรมันกับตึกสมัยใหม่ตั้งโดดเด่นอยู่บนเนินหญ้า
ในเนื้อที่เกือบสองไร่ รอรับการคืนสู่เหย้าของสองพี่น้องแห่งตระกูลบุญญรัตน์ใน
บรรยากาศเศร้าซึมเมื่อขาดบุคคลผู้เป็นหัวหน้าครอบครัวและเป็นผู้สร้างสรรค์
มันขึ้นมาโดยใช้เวลาแรมปี - ทันทีที่ผลักประตูไม้บานใหญ่ที่สลักลวดลายสล้างเสลา
เข้าไปสิ่งแรกที่จะได้พบคือสำเนาเงินจำลองลำใหญ่ ทำด้วยกระเบื้องเคลือบสีทอง
งามอร่าม ซึ่งตั้งอยู่บนแท่นหินกลางห้องโถงที่ปูหินอ่อนสีชมพูอ่อนนวลตาได้

โคมระย้าดวงใหญ่

“เรืออะไรนะฮะ”

ตั้งหยุดยืนเบื้องหน้าลำภาและรำลึกถึงเมื่อครั้งที่บ้านเพิ่งสร้างเสร็จใหม่ ๆ

“จวน หรือเรือสำเภา ที่คนจีนในสมัยโบราณอาศัยเดินทางมาหนานยาง หรือดินแดนทางทะเลใต้” พ่อกัมหน้าลงมองเขา “อากังของตั้งกับตั้งก็มาเมืองไทยด้วยเรือแบบนี้เหมือนกัน”

“จริงหรือฮะ” เขามีสีหน้าเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง “แล้วนานเท่าไรกว่าจะมาถึงเมืองไทย”

“ก็ประมาณสองสามเดือน แล้วแต่เรือแะที่ไหนบ้าง”

“แล้วอากังไม่เบื่อแะหรือฮะ”

“ถึงจะเบื่อยังไงก็ต้องอดทน” มารดาที่เดินมาหยุดอยู่ใกล้ๆ พุดยิ้ม ๆ “ไม่เหมือนตั้งหรือใคร่ติดนิคหน้อยก็บ่นแล้วบ่นอีก”

“ตั้งว่าลองให้กังมาเจอรถติดๆ ในกรุงเทพฯ ก็อาจจะบ่นยิ่งกว่าตั้งสักร้อยเท่าก็ได้” เขาเถียง

“ไม่หรือ” บิดาปฏิเสธด้วยน้ำเสียงที่เคร่งขรึม “อากังเป็นคนทีอดทนอย่างไรใครเทียบเคียงไม่ได้ ต่อให้ลำบากลำบากหรือเหนื่อยยากแสนเข็ญเพียงใดก็ไม่เคยที่จะบ่นปากแม้แต่น้อย...จำเรื่องอาแป๊ะแลกซื้อเสื้อผ้าเก่ากับข้าวตั้งที่พ่อเคยเล่าให้ฟังสมัยที่ตั้งยังเล็ก ๆ อยู่ได้ไหม”

“ได้ฮะ” เขารับคำ “พ่อเล่าว่ามีอาแป๊ะคนหนึ่งไปซื้อข้าวที่ติดกันกระทะตามโรงเลื่อยเอามาแลกเสื้อผ้าเก่าใช้ไหมฮะ”

“ถูกแล้ว” ผู้เป็นพ่อพยักหน้า “เพียงแต่พ่อไม่ได้บอกตั้งว่าอาแป๊ะชื่อของเก่าคนนั้นก็คืออากังนี่เอง”

“เป็นไปได้อย่างไรฮะ” เด็กชายมองดูผู้ให้กำเนิดด้วยสายตางุนงง

“...อาแป๊ะจน ๆ คนนั้นจะกลายเป็นมหาเศรษฐีที่ร่ำรวยอย่างอากังไปได้ยังไง”

“เป็นไปได้สิลูก” บิดาตอบด้วยน้ำเสียงที่แสดงความภาคภูมิใจ “...ทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้ย่อมสามารถเป็นไปได้ทั้งนั้น ถ้าเรามีความมานะพยายาม มี

ความบากบั่นไม่ย่อท้อ และมีความตั้งใจจริงโดยไม่กังวลต่ออุปสรรคต่าง ๆ นานา”

“จริงหรือฮะแม่” เขาหันไปทางมารดา “เป็นไปไม่ได้หรือฮะที่คนเราจะรวยได้ด้วยการซื้อเสื้อผ้าเก่าๆ”

“ได้ซิจ๊ะ” มารดายืนยัน “นอกจากความมานะอุตสาหะและความอดทนแล้ว กังยังรู้จักอดออมเก็บเล็กผสมน้อย นำเงินที่ได้จากการซื้อขายเสื้อผ้าพวกนั้นไปลงทุนในกิจการอื่นอย่างค่อยเป็นค่อยไปจนแตกดอกออกช่อแบบที่ตั้งใจไว้อยู่ล่ะจ๊ะ”

“และกังก็ไม่เคยลืมความลำบากครั้งที่ลงเรือลำมาจากเมืองจีนในครั้งกระนั้น และเล่าเรื่องนี้ให้พ่อฟังอยู่บ่อยๆ เมื่อสร้างบ้านหลังนี้ขึ้นพ่อจึงนำลำภาจำลองลำน้ำมาตั้งไว้เพื่อเป็นเครื่องรำลึกถึงอาภัง และการก่อสร้างตัวในเมืองไทยที่เริ่มต้นจากการเดินทางรอนแรมมาในเรือลำภา” บิดาวางมือลงบนศีรษะบุตรชาย

“ทำไมพ่อถึงไม่เคยเล่าเรื่องเก่า ๆ ของกังให้ผมฟังมาก่อนล่ะครับ” เขาเงยหน้าขึ้นมอง

“เพราะพ่ออยากให้ตั้งรู้เรื่องราวของอาเบ๊าะซื้อเสื้อผ้าเก่าแลกข้าวตังมากกว่าเรื่องของเศรษฐี อยากให้ตั้งรู้จักเริ่มของคนคนหนึ่งมากกว่าจะอยากให้รู้จักเขาในตอนที่มีชีวิตที่ประสบความสำเร็จอย่างสูงแล้ว - ถ้าตั้งไม่เริ่มจากบันไดขั้นแรกตั้งก็จะไม่มีวันก้าวไปสู่ขั้นที่สูงขึ้นไปได้”

“ครับพ่อ”

เด็กหนุ่มรับคำในคอและสะท้อนในอกเมื่อเหลือยวหาแต่ไม่แลเห็นแม่แต่รูปเงาของบิดา

“เดี๋ยวตั้งกับตั้งไปกราบคุณพ่อแล้วก็อยู่ฟังสวดที่วัด คินนี้คุณลุงศิริพงศ์ที่ธนาคารธนไทยเป็นเจ้าของภาพ”

มารดาบอกหลังจากคลายวงแขนที่โอบกอดบุตรชายทั้งสองและเปิดกระเป๋าทือหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาซับน้ำตาที่คลอหน้า

“แม่ฮะ” ตั้งเอ่ยขึ้นเบาๆ “เรื่องมันเกิดขึ้นได้อย่างไรฮะ ทำไมพ่อถึง

ตัดลิ้นใจแบบนี้”

“ตั้ง” พี่ชายปราม “อย่าเพิ่งพูดถึงเรื่องนี้เลย”

“ไม่เป็นไร” มารดาลดผ้าเช็ดหน้าในมือลง “พ่อเขาเป็นคนที่เก็บปัญหาทุกอย่างเอาไว้คนเดียว ไม่ยอมที่จะเอ่ยปากกับใครแม้แต่คนใกล้ชิด แม่เพิ่งจะมารู้ภายหลังว่าบริษัทเรามีปัญหาด้านการเงินรุนแรงมากเพราะตลาดสังหาริมทรัพย์อยู่ในสภาพที่ขายไม่ออก โครงการต่างๆที่บริษัทรับงานไว้พากันชะงักงันหรือเรียกเก็บเงินไม่ได้ โครงการใหม่ๆที่คาดว่าจะเริ่มในปีนี้ก็ชะงักงันหรือล้มเลิกไปหมดเงินที่ลงไปก็ไม่ได้คืนมาเต็มเม็ดเต็มหน่วย หนำซ้ำมาเจอปัญหาเรื่องไฟแนนซ์และค่าเงินบาทเข้าอีกทำให้ขาดแหล่งเงินทุนหมุนเวียนกับยังต้องใช้คืนที่ไปกู้มาจากเมืองนอกในจำนวนเงินที่สูงขึ้นเกือบเท่าตัว”

“แต่ผมก็ยังไม่อยากเชื่ออยู่ดี”

ตั้งเพ่งมองดูแม่

“เมื่อผมโทรมาหาแม่ครั้งล่าสุด แม่ยังบอกว่าพ่อสบายดี ยังไปตีกอล์ฟกับเพื่อนโดยไม่มีสัญญาณว่าจะมีอะไรเกิดขึ้น”

“เรื่องบางเรื่องเหมือนกับความฝัน เพียงแต่เป็นฝันร้ายที่น่ากลัวเหลือเกิน อย่าวว่าแต่ตั้งเลย แม่เองก็ยังไม่อยากที่จะเชื่อว่ามันจะเป็นเรื่องจริง ก่อนหน้านั้นไม่กี่ชั่วโมงเรายังกินข้าวด้วยกัน ฟังเพลงและเต้นรำเป็นครั้งแรกในรอบแปดเก้าเดือน เรายังพูดกันถึงเรื่องอาชีพที่สาวตัวตายที่เซียงใหม่ หลังจากส่งแม่ที่บ้านแล้วเขาก็ขับรถออกไปข้างนอกอีกครั้งว่าจะไปบ้านคุณสมชาย...แล้วก็ไม่กลับมาอีกเลย”

มารดาตั้งต้นรำให้อีกครั้ง

“แม่ขึ้นไปพักก่อนก่อนเถอะครับ” ตั้งพูดพร้อมกับเข้าไปพุงผู้ให้กำเนิด “...เดี๋ยวค่อยลงมาทานของว่างและเตรียมตัวไปวัด”

“ตั้ง” มารดากุมมือลูกชายคนโตไว้แน่น “สิ้นพ่อแล้วก็เหลือแต่ลูกที่จะเป็นหลักของแม่กับน้อง”

“แม่ไม่ต้องห่วงหรอกครับ” เด็กหนุ่มให้คำมั่น “ผมจะดูแลแม่กับตั้งและบริษัทของเราอย่างดีที่สุด”

บรรดาผู้ที่นั่งอยู่ในห้องประชุมเงียบเสียงสนทนาลงเมื่อเด็กหนุ่ม
รูปร่างสูง รวบผมยาวสีออกน้ำตาลไว้ด้วยหนังยางในชุดสากลสีน้ำเงินเข้มติดแขน
ทุกซั้และเสื้อเชิ้ตสีขาวกับเนกไทสีด้าผลักประตูก้าวเข้ามาในห้องด้วยท่าทางที่
แม้จะดูสุภาพอ่อนโยน แต่ก็มีคามมั่นใจในตัวเองเป็นอย่างสูง

“สวัสดีครับ”

เขาเอ่ยคำทักทายพลางยกมือไหว้คนอื่น ๆ ซึ่งล้วนแต่สูงอายุ ก่อนเลื่อน
เก้าอี้ตรงหัวโต๊ะออกนั้ง

“ที่ผมเชิญทุกคนมาวันนี้ก็เพราะต้องการที่จะทราบถึงปัญหาและความ
รุนแรงของมันที่บริษัทของเรา กำลังประสบอยู่”

“เรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่” สมุห์บัญชีที่มีศักดิ์เป็นลุงขัดขึ้น “ตั้งเองก็เพิ่งจะ
เดินทางกลับมาถึงเมื่อวาน น่าจะพักผ่อนก่อนและค่อย ๆ ศึกษาปัญหาและการ
ดำเนินงานของบริษัทไปสักพักหนึ่ง”

“เราไม่มีเวลาเหลืออีกแล้วนะครับ” เด็กหนุ่มโต้แย้งอย่างสุภาพ “ถ้า
เราไม่รีบแก้ไขสถานการณ์ที่เป็นอยู่ เราอาจจะต้องสูญเสียสิ่งอื่น รวมทั้งบริษัท
ปญญัตต์การช่างไปเช่นเดียวกับที่สูญเสียพอมมาแล้ว”

“ธนิเองก็ยุ่งแก้ปัญหาไม่ตก แล้วตั้งคิดว่าตัวเองกินดีหมีหัวใจมังกรมา
จากไหน” สมุห์บัญชีปรามาส

“ผมไม่ได้คิดว่าผมจะมีความสามารถว่าพ่อหรือว่าใครในที่นี้ เพียง
แต่ผมเชื่อว่าปัญหาต่าง ๆ มันย่อมจะต้องมีทางออก และวิธีการที่จะใช้ให้การแก้
ปัญหาของแต่ละคนก็ย่อมจะต้องแตกต่างกันไป พ่ออาจจะมึวิธีของพ่อ ลุงมั้ง
อาจจะมึวิธีของลุง แต่ผมก็มีวิธีของผมเหมือนกัน เราต่างถือกุญแจกันคนละดอก
อยู่ที่ว่าลูกกุญแจของใครจะใช้ไขประตูที่ปิดอยู่ในเวลานี้ได้เท่านั้น”

“ที่ตั้งพูดมาก็มีเหตุผล” รองผู้จัดการซึ่งมีอายุน้อยที่สุดในที่นั้นเอ่ยขึ้น
ช้า ๆ “ยังงี้ก็น่าจะลองฟังดูก่อน”

“ขอบคุณครับ” เด็กหนุ่มก้มศีรษะให้ผู้สูงวัย “และผมอยากจะพูดต่อไป
ว่า ในเวลานี้ลูกกุญแจของใครก็ไม่สำคัญเท่ากับการที่ไขประตูที่ปิดตายออก
ไปให้ได้เท่านั้น”

“ลือยังไม่ทันรู้เรื่องงานเลยแล้วจะมาแก้ปัญหาก็ได้ยังไง”

สมชาย - เพื่อนสนิทผู้ร่วมก่อตั้งบริษัทบุญญรัตน์การช่างมาด้วยกันกับ บิดาชัดขึ้น

“ผมคงไม่มีเวลาที่จะเรียนงานหรือครบคุณลุง” ตั้งเบนสายตาไปทาง ผู้พูด “ผมจึงจำเป็นต้องรับรู้เรื่องราวอย่างรวดเร็วจากพวกผู้ใหญ่ในที่นี้ ตั้งแต่ เรื่องสถานะปัจจุบันของบริษัท ปัญหาที่เกิดขึ้น แนวทางแก้ไขปัญหาที่พอได้ทำ ไปแล้ว และสิ่งที่เราจะต้องเผชิญกับมันในช่วงเวลาใกล้ๆนี้”

“ตั้งก็คงพอจะรู้ถึงวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นในบ้านเราตั้งแต่ต้น ปีนี้มา” รองผู้จัดการเริ่มต้นเล่า “มันลูกกลมเหมือนไฟไหม้ป่าและเกี่ยวพันกัน เป็นลูกโซ่ แม้ว่ารัฐบาลจะทุ่มเงินลงไปในการแก้ปัญหาไฟแนนซ์และพยุงค่าเงิน บาทเป็นจำนวนมากมหาศาลก็ไม่สามารถจะจุดรั้งเอาไว้ได้ ตรงกันข้ามกลับทำให้ สถานการณ์ยิ่งเลวร้ายลงจนต้องขอความช่วยเหลือจากกองทุนไอเอ็มเอฟ”

“ครับ” เด็กหนุ่มพยักหน้า “แล้วบริษัทก่อสร้างอย่างเราล่ะครับ ทำไม ถึงเจอกับปัญหาพวกนี้ด้วย”

“บริษัทก่อสร้างขนาดใหญ่อย่างบุญญรัตน์อยู่ได้ด้วยการรับงานโครงการ ใหญ่ๆ ทั้งของเอกชนและราชการ เมื่อเศรษฐกิจเป็นแบบนี้พวกอาคารพาณิชย์ หรือหมู่บ้านต่างๆ ได้รับผลกระทบเป็นอันดับต้นๆ เพราะคนไม่มีเงินหมุนเวียนไป ชำระหนี้ที่กู้มาจากไฟแนนซ์ ส่งผลให้ไฟแนนซ์ขาดสภาพคล่อง - ส่วนภาค ราชการที่เคยเป็นแหล่งจ้างงานที่สำคัญก็ถูกตัดทอนงบประมาณ ต้องยกเลิกหรือ ยึดระยะเวลาในการก่อสร้างถนนหนทางและสถานที่ราชการออกไป”

ลีหน้าของรองผู้จัดการเคร่งเครียดขึ้น

“บริษัทของเรานอกจากจะเจอปัญหาไม่มีเงินและเก็บเงินค่าว่าจ้างได้ไม่เต็ม จำนวนแล้ว ยังต้องเจอกับปัญหาเงินดอลลาร์ที่ไปกู้มาจากต่างประเทศด้วย เพราะ เมื่อต้นปีที่แล้วบรรยากาศเรื่องอสังหาริมทรัพย์ยังแจ่มใสมาก เราจึงตัดสินใจ ขยายงานต่อโดยกู้เงินจำนวนหนึ่งเพื่อซื้อเครื่องจักรกลโดยไม่มีใครคาดคิดว่า สถานการณ์มันจะพลิกจากหน้ามือเป็นหลังมือ และที่ร้ายยิ่งไปกว่านั้นก็คืออัตรา แลกเปลี่ยนที่สูงขึ้นจากยี่สิบห้าต่สิบบาทต่อหนึ่งดอลลาร์เป็นเกือบจะห้าสิบบาท

อยู่ในเวลานี้”

“แล้วพ่อทำอะไรไปบ้างแล้วครับ”

“ธนิศเป็นคนดี” ผู้สูงวัยถอนใจลึกๆ “เขาพยายามที่จะแก้ปัญหาแบบ บัวไม่ให้ช้ำ น้ำไม่ให้ขุ่น ด้วยการลดค่าใช้จ่ายส่วนกลาง แต่ก็ไม่ได้แก้ปัญหาอะไร มากนัก”

“ถ้ายังอยู่ในลักษณะนี้เราสามารถจะระดมตัวเองไปได้อีกนานเท่าไร ครับลุงเม้ง” เขาหันไปถามสมุห์บัญชีที่นั่งหน้าบึ้งอยู่

“แต่สิ้นเดือนหน้าก็บ้อท่าแล้ว” เม้งตอบห้วนๆ “ลำพังเงินเดือนลูกจ้าง กับค่าสาธารณูปโภค ค่าซ่อมรถ ค่าน้ำมันก็ตูดขาดแล้ว”

ตั้งเอนหลังพิงพนักเก้าอี้อย่างอ่อนแรง สีหน้าวิตกกังวล หัวคิ้วขมวดเข้าหากันในลักษณะที่ใช้ความคิดอย่างหนัก มีแต่ดวงตาสีเหล็กคู่นั้นที่ยังคงฉายประกายเจิดจ้าอย่างไม่ยอมแพ้แก่ชะตากรรม